"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ନିଜର ମିଠାବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍□ାରା ତୁମେମାନେ ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ଦେବତା ହୋଇଯିବ, ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଉପରେ ହିଁ ସବୁ କିଛି ନିର୍ଭର କରେ " **।**

ପ୍ରଶ୍ନ**:-** ଯେପରି ପିଲାମାନେ ବାବାଙ୍କ ପ୍ରତି ଆକର୍ଷିତ ହେଉଛନ୍ତି, ସେହିପରି କେଉଁ ପିଲାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ସମସ୍ତେ ଆକର୍ଷିତ ହୁଅନ୍ତି?

ଉତ୍ତର**:-** ଯେଉଁମାନେ ଫୁଲ ଭଳି ହୋଇଛନ୍ତି । ଯେପରି ଛୋଟ ପିଲାମାନେ ଫୁଲ ଭଳି ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ବିକାରର ଜ୍ଞାନ ଜଣା ନ ଥାଏ, ସେଥିପାଇଁ ସେମାନେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆକର୍ଷିତ କରିଥା'ନ୍ତି । ସେହିପରି ତୁମେ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ଯେତେବେଳେ ଫୁଲ ଭଳି ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ, ସେତେବେଳେ ସମସ୍ତେ ତୁମ ପ୍ରତି ଆକର୍ଷିତ ହେବେ । ତେଣୁ ତୁମ ଭିତରେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ବିକାରର କଣ୍ଟା ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଏହା ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗ ଅଟେ । ନିଜର ଭବିଷ୍ୟତର ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ମୁଖକୁ ଦେଖୁଛ? ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଶରୀରକୁ ଦେଖୁଛ? ଅନୁଭବ କରୁଛ ଯେ ଆମେ ପୁଣି ନୂଆ ଦୁନିଆ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ବଂଶାବଳୀକୁ ଯିବୁ ଅର୍ଥାତ୍ ସୁଖଧାମକୁ ଯିବୁ ଅଥବା ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହେବୁ । ବସୁ ବସୁ ଏହି ବିଚାର ଆସୁଛି! ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀମାନେ ଯେଉଁ ପାଠ ପଢୁଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ଯେଉଁ ଶ୍ରେଣୀରେ ପଢୁଥା'ନ୍ତି, ତାହା ନିଶ୍ଚିତ ତାଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଥିବ ନା - ମୁଁ ବାରିଷ୍ଟର ବା ଅମୁକ ହେବି । ସେହିପରି ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଯେତେବେଳେ ଏଠାରେ ବସୁଛ ତେବେ ଏକଥା ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ କୁଳକୁ ଯିବୁ । ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ଦୁଇଟି ରୂପ ଅଛି - ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଏବଂ ନାରାୟଣ । ତୁମମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ଏବେ ଅଲୌକିକ ହୋଇଯାଇଛି । ଆଉ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟର ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି ସବୁ କଥାର ବିଚାର ଆସୁ ନ ଥିବ । ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି ସବୁ କଥା ଅଛି । ଏହା କୌଣସି ସାଧାରଣ ସତ୍ସଂଗ ନୁହେଁ । ତୁମେମାନେ ଏଠାରେ ବସିଛ ଏବଂ ଜାଣୁଛ ଯେ, ସତ୍ୟ ବାବା ଯାହାଙ୍କୁ ଶିବ କୁହାଯାଏ ଆମେ ତାଙ୍କ ସଂଗରେ ବସିଛୁ । ଶିବବାବା ହିଁ ରଚୟିତା ଅଟନ୍ତି, ସେ ହିଁ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି ଏବଂ ଆମକୁ ସେହି ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି, ଯେମିତି କି କାଲିର କଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଯଦି ଏଠାରେ ବସିଛ ତେବେ ଏକଥା ତ ମନେ ଥିବ ନା, ଆମେ ଏଠାକୁ ଆସିଛୁ - ନବ ଯୌବନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଅର୍ଥାତ୍ ଏହି ଶରୀର ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ଦେବତା ଶରୀର ନେବା ପାଇଁ । ଆତ୍ମା କହୁଛି ମୋର ଏହା ତମୋପ୍ରଧାନ ପୁରୁଣା ଶରୀର, ଏବେ ଏହାକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ଭଳି ହେବାକୁ ପଡିବ । ତୁମର ଲକ୍ଷ୍ୟ-ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ । ତେବେ ଶିକ୍ଷାଦାତା ନିଶ୍ଚିତ ପଢୁଥିବା ଛାତ୍ରମାନଙ୍କଠାରୁ ଅଧିକ ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଥିବେ ନା । ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି, ଭଲ କର୍ମ ଶିଖାଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହୋଇଥିବେ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଆମକୁ ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଭଗବାନ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଭବିଷ୍ୟତରେ ଆମେ ପୁନର୍ବାର ଦେବତା ହେବୁ । ଆମେ ଯାହା କିଛି ପଢୁଛୁ ତାହା ଭବିଷ୍ୟତ ନୂଆ ଦୁନିଆ ପାଇଁ । ଆଉ କାହାକୁ ନୂଆ ଦୁନିଆ ବିଷୟରେ ଜଣା ହିଁ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସୁଛି ଯେ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ନୂଆ ଦୁନିଆର ମାଲିକ ଥିଲେ, ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ତାହାର ପୁଣି ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମକୁ ପାଠପଢାଇ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା କରୁଛି । ଦେବତାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ କ୍ରମାନୁସାରେ ଥିବେ । ସେଠାରେ ଦୈବୀ ରାଜଧାନୀ ରହିଛି ନା । ତୁମର ଦିନସାରା ଏହି ଚିନ୍ତନ ଚାଲୁଥିବ ଯେ ମୁଁ ଆତ୍ମା ଅଟେ । ମୋର ଆତ୍ମା ଯିଏକି ବହୁତ ପତିତ ଥିଲା, ତାହା ଏବେ ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ ପରମ ପବିତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରୁଛି । ଯୋଗର ଅର୍ଥକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝିବାକୁ ହେବ । ଆତ୍ମା ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ ନିଜର ମିଠାବାବାଙ୍କୁ । ବାବା ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି - ପିଲାମାନେ ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ତୁମେମାନେ ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ଦେବତା ହୋଇଯିବ । ତେବେ ସବୁକିଛି ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ । ବାବା ନିଶ୍ଚୟ ପଚାରିବେ ନା - ପିଲାମାନେ କେତେ ସମୟ ମୋତେ ମନେ ପକାଉଛ? ଯୋଗ କରିବାରେ ହିଁ ମାୟାର ଲଢେଇ ହୋଇଥାଏ । ତୁମେମାନେ ନିଜେ ଜାଣୁଛ ଏହା ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ନୁହେଁ, ଯେମିତିକି ଏକ ଲଢେଇ ଅଟେ, ଏଥିରେ ବିଘ୍ନ ବହୁତ ପଡିଥାଏ । ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ରହିବାରେ ହିଁ ମାୟା ବିଘ୍ନ ପକାଇଥାଏ ଅର୍ଥାତ୍ ବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲାଇ ଦେଇଥାଏ । କହୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ବାବା ଆପଣଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହିବାରେ ହିଁ ମାୟାର ତୋଫାନ ବହୁତ ଆସୁଛି । ଏକ ନମ୍ବର ତୋଫାନ ହେଲା ଦେହ-ଅଭିମାନର । ତାପରେ ହେଲା କାମ ବିକାର, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହ... । ପିଲାମାନେ କହୁଛନ୍ତି, ବାବା ଆମେ ବହୁତ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛୁ ଯେ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବାରେ କୌଣସି ବିଘ୍ନ ନ ଆସୁ କିନ୍ତୁ ପୁଣି ବି ତୋଫାନ ଆସୁଛି । ଆଜି କ୍ରୋଧର ତୋଫାନ ଆସିଲା, ଆଜି ଲୋଭର ତୋଫାନ ଆସିଲା । ଆଜି ମୋର ଅବସ୍ଥା ଭଲ ରହିଲା, କୌଣସି ତୋଫାନ ଆସିଲା ନାହିଁ । ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ସାରା ଦିନ ରହିଲି, ମନ ବହୁତ ଖୁସି ଥିଲା । ବାବାଙ୍କୁ ବହୁତ ସ୍ମରଣ କରିଲି । ଯୋଗରେ ସ୍ନେହର ଲୁହ ମଧ୍ୟ ବୋହିଥାଏ । ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହିବା ଦ୍□ାରା ତୁମେ ମିଠା ହୋଇଯିବ ।

ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ ଯେ, ଆମେ ମାୟାଠାରୁ ହାରି-ହାରି କେଉଁଠି ଆସି ପହଞ୍ଚିଯାଇଛୁ । ପିଲାମାନେ ହିସାବ ବାହାର କରୁଛନ୍ତି, ଗୋଟିଏ କଳ୍ପରେ କେତେ ମାସ, କେତେ ଦିନ... ରହିଛି । ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସୁଛି ନା । ଯଦି କେହି କହେ କଳ୍ପର ଆୟୁଷ

ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ ତେବେ କେହି କ'ଣ ହିସାବ କରିପାରିବ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ଏହି ସୃଷ୍ଟିର ଚକ୍ର ଘୂରି ଚାଲିଛି । ଏହି ସାରା ଚକ୍ର ମଧ୍ୟରେ ଆମେ କେତେ ଜନ୍ମ ନେଉଛୁ । କିପରି ରାଜ ପରିବାରରେ ଜନ୍ମ ନେଉଛୁ । ଏକଥା ତ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ନା । ଏହା ନୂଆ ଦୁନିଆ ପାଇଁ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ନୂଆ କଥା, ନୂଆ ଜ୍ଞାନ । ନୂଆ ଦୁନିଆ ସ୍□ର୍ଗକୁ କୁହାଯାଉଛି । ତୁମେ କହିବ ଆମେମାନେ ଏବେ ମନୁଷ୍ୟ ଅଟୁ, ଦେବତା ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ । ଦେବତା ପଦ ହେଲା ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ପଦ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ, ଆମେ ସବୁଠାରୁ ନିଆରା ଅର୍ଥାତ୍ ଅଲଗା ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛୁ । ଆମର ଶିକ୍ଷାଦାତା ମଧ୍ୟ ବିଲ୍‌କୁଲ ନିଆରା ଏବଂ ବିଚିତ୍ର ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଆମ ସଦୃଶ ସାକାର ଚିତ୍ର ଅର୍ଥାତ୍ ଶରୀର ନାହିଁ । ସେ ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ଡ୍ରାମାରେ ଦେଖ ତାଙ୍କର କିପରି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପାର୍ଟ ରହିଛି । ବାବା ପାଠ କିପରି ପଢାଇବେ? ସିଏ ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି - ମୁଁ ଅମୁକ ଶରୀରରେ ଆସୁଛି । କେଉଁ ଶରୀରରେ ଆସୁଛି, ତାହା ମଧ୍ୟ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଦ୍□ନ୍ଦରେ ପଡୁଛନ୍ତି - କ'ଣ ଏହି ଗୋଟିଏ ଶରୀରରେ ହିଁ ଆସିବେ! କିନ୍ତୁ ଏହା ତ ଡ୍ରାମା ଅଟେ ନା । ଏଥିରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହିସବୁ କଥା ତୁମେମାନେ ହିଁ ଶୁଣୁଛ, ଧାରଣ ମଧ୍ୟ କରୁଛ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶୁଣାଉଛ - କିପରି ଆମକୁ ଶିବବାବା ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି? ଆମେ ପୁଣି ଅନ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପଢାଉଛୁ । ପଢୁଛି ତ ଆତ୍ମା ନା । ଆତ୍ମା ହିଁ ଶିଖୁଛି ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଶିଖାଉଛି । ଆତ୍ମା ଅତି ମୂଲ୍ୟବାନ । ଆତ୍ମା ଅବିନାଶୀ, ଅମର । କେବଳ ଶରୀର ନଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ । ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ନିଜର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କଠାରୁ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛୁ । ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଏବଂ ୮୪ ଜନ୍ମର ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛୁ । ତେବେ ଜ୍ଞାନ କିଏ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛି? ଆତ୍ମା । ଆତ୍ମା ଅବିନାଶୀ ଅଟେ । ମୋହ ମଧ୍ୟ ରଖିବା ଦରକାର ଅବିନାଶୀ ବସ୍ତୁରେ, ନା କି ବିନାଶୀ ବସ୍ତୁରେ । ଏତେ ସମୟ ତୁମେମାନେ ବିନାଶୀ ଶରୀରରେ ମୋହ ରଖି ଆସିଛ । ଏବେ ଜାଣୁଛ - ଆମେ ଆତ୍ମା ଅଟୁ, ଶରୀରର ଚେତନାକୁ ଏବେ ଭୁଲିବାକୁ ହେବ । କେହି-କେହି ସନ୍ତାନ ମଧ୍ୟ ଏପରି ଲେଖୁଛନ୍ତି ଯେ, ମୁଁ ଆତ୍ମା ଏହି କାମ କରିଲି । ମୁଁ ଆତ୍ମା ଆଜି ଏହିପରି ଭାଷଣ କରିଲି । ମୁଁ ଆତ୍ମା ଆଜି ବାବାଙ୍କୁ ବହୁତ ସ୍ମରଣ କରିଛି । ସେ ହେଲେ ପରମ ଆତ୍ମା, ଜ୍ଞାନର ସାଗର । ତୁମମାନଙ୍କୁ କେତେ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମଲୋକ ଏବଂ ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକକୁ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ତ କିଛି ବି ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ । ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଯେ, ରଚୟିତା କିଏ? ଏହି ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ରଚୟିତା ଅଛନ୍ତି ବୋଲି ଗାୟନ କରାଯାଏ, ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ସେ ତାଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରୁଥିବେ ।

ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଏମିତି କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ନାହାଁନ୍ତି ଯାହାଙ୍କୁ ଆତ୍ମା ଏବଂ ପିତା ପରମାତ୍ମା ମନେ ରହିଥିବ । ବାବା ହିଁ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କର । ତୁମେମାନେ ନିଜକୁ ଶରୀର ମନେ କରି ଓଲଟା ହୋଇଯାଇଛ । ଆତ୍ମା ସତ୍ୟ-ଚୈତନ୍ୟ-ଆନନ୍ଦ ସ୍□ରୂପ ଅଟେ । ଆତ୍ମାର ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ମହିମା ରହିଛି । ଦେଖ, ବାବାଙ୍କର ଆତ୍ମାର କେତେ ମହିମା ରହିଛି । ସେ ହିଁ ଦୁଃଖହର୍ତ୍ତା ସୁଖକର୍ତ୍ତା ଅଟନ୍ତି, ମଶା-ମାଛିଙ୍କର ତ ମହିମା କରାଯାଏ ନାହିଁ ଯେ ସେମାନେ ଦୁଃଖହର୍ତ୍ତା ସୁଖକର୍ତ୍ତା ଅଟନ୍ତି, ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ନା, ଏହା ବାବାଙ୍କର ହିଁ ମହିମା ଅଟେ । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦୁଃଖହର୍ତ୍ତା ସୁଖକର୍ତ୍ତା ଅଟ କାହିଁକି ନା ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟ, ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କର ଦୁଃଖ ହରଣ କରି ସୁଖ ଦେଉଛନ୍ତି, ତାହା ମଧ୍ୟ ଅଧାକଳ୍ପ ପାଇଁ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ଆଉ କାହା ପାଖରେ ନାହିଁ । ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଆମ ଭିତରେ କିଛି ବି ଜ୍ଞାନ ନ ଥିଲା । ଯଦି ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ଜାଣି ନ ଥିଲେ ତେବେ ଆଉ କି ଜ୍ଞାନ ରହିବ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଅନୁଭବ କରୁଛ ଯେ, ଆମେମାନେ ପ୍ରଥମେ ଜ୍ଞାନ ନେଉଥିଲୁ, କିଛି ବି ଜାଣି ନ ଥିଲୁ । ଛୋଟ ପିଲାଙ୍କ ଭିତରେ ଜ୍ଞାନ ନ ଥାଏ କି କୌଣସି ଅବଗୁଣ ମଧ୍ୟ ନଥାଏ, ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ମହାତ୍ମା କୁହାଯାଏ କାରଣ ସେମାନେ ପବିତ୍ର । ଯେତେ ଛୋଟ ପିଲା ସେତେ ଭଲ ଫୁଲ ଅର୍ଥାତ୍ ପବିତ୍ର । ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ଯେପରି କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା । ସେମାନେ କର୍ମ ବିକର୍ମ କିଛି ବି ଜାଣି ନ ଥାନ୍ତି । କେବଳ ନିଜକୁ ହିଁ ଜାଣିଥା'ନ୍ତି । ସେମାନେ ଫୁଲ ଅଟନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆକର୍ଷିତ କରିଥା'ନ୍ତି । ଯେପରି ଏବେ ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆକର୍ଷିତ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା କେବଳ ଆସିଛନ୍ତି ତୁମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଫୁଲ କରିବା ପାଇଁ । ତୁମ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଖରାପ କଣ୍ଟା ସଦୃଶ ଅଛନ୍ତି । ୫ ବିକାର ରୂପୀ କଣ୍ଟା ଅଛି ନା । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଫୁଲ ଏବଂ କଣ୍ଟାର ଜ୍ଞାନ ଜଣା ଅଛି । କଣ୍ଟାର ଜଙ୍ଗଲ ମଧ୍ୟ ଥାଏ । ବବୁଲ ଗଛର କଣ୍ଟା ସବୁଠାରୁ ବଡ କଣ୍ଟା । ସେହି କଣ୍ଟାରୁ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଜିନିଷ ତିଆରି ହେଉଛି । ଏବେ କଣ୍ଟା ସହିତ ମନୁଷ୍ୟର ତୁଳନା କରାଯାଉଛି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହି ସମୟରେ ଦୁନିଆରେ ବହୁତ ଦୁଃଖ ଦେଲାବାଲା ମନୁଷ୍ୟ ରୂପୀ କଣ୍ଟା ଅଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ଏହାକୁ ଦୁଃଖର ଦୁନିଆ କୁହାଯାଏ । କହୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ବାବା ସୁଖଦାତା ଅଟନ୍ତି । ମାୟା ରାବଣ ଦୁଃଖଦାତା ଅଟେ । ତେବେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ମାୟା ନ ଥିବ, ତେଣୁ ଏହିସବୁ କଥା କିଛି ବି ନ ଥିବ । ଡ୍ରାମାରେ ଗୋଟିଏ ପାର୍ଟ ଦୁଇଥର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏବେ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଯେ, ସାରା ଦୁନିଆରେ ଯେଉଁ ପାର୍ଟ ଚାଲିଛି, ତାହା ସବୁ ନୂଆ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ବିଚାର କର - ସତ୍ୟଯୁଗରୁ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦିନ ବି ବଦଳି ଯାଇଛି, କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ମଧ୍ୟ ବଦଳିଯାଇଛି । ୫ ହଜାର ବର୍ଷର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପର ରେକର୍ଡ ଆତ୍ମାରେ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି, ଯାହାକି ବଦଳି ପାରିବ ନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାରେ ନିଜର ପାର୍ଟ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି । ଏହି ଗୋଟିଏ କଥାକୁ ମଧ୍ୟ କେହି ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିଛ । ଏହା ସ୍କୁଲ ଅଟେ ନା । ଏବେ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରି ପବିତ୍ର ହେବାର ପାଠପଢା ମଧ୍ୟ ପଢିବାକୁ ହେବ । ଏହା ପୂର୍ବରୁ କ'ଣ ଜାଣିଥିଲେ କି - ଆମକୁ ଏହିଭଳି ହେବାକୁ ପଡିବ । ବାବା କେତେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ଜନ୍ମରେ ଏହିଭଳି ଦେବୀ-ଦେବତା ଥିଲ, ପୁଣି ତଳକୁ ଖସି ଖସି ଏବେ କ'ଣ ହୋଇଯାଇଛ । ଦୁନିଆକୁ ତ ଦେଖ କ'ଣ ହୋଇଯାଇଛି! କେତେ ଢେର ମନୁଷ୍ୟ

ଅଛନ୍ତି । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ରାଜଧାନୀ ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତାକର କ'ଣ ହୋଇଥିବ! ଏମାନେ ଯେଉଁଠି ରହୁଥିବେ କିପରି ହୀରା-ନୀଳାର ମହଲ ଥିବ । ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସୁଛି ଏବେ ଆମେ ସ୍□ର୍ଗବାସୀ ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ । ସେଠାରେ ଆମେ ନିଜର ଘର ଆଦି ତିଆରି କରିବୁ । ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ତଳୁ କୌଣସି ଦ୍□ାରିକା ବାହାରି ଆସିବ ଯେପରି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ସବୁବେଳେ ଏହି ଶାସ୍ତ୍ରର ନାମ ହିଁ ଚାଲି ଆସିଛି, ଆଉ କୌଣସି ନାମ ତ ଦିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ପଢିବା ପାଇଁ ଅନ୍ୟ ସବୁ ବହି ମଧ୍ୟ ଅଛି । ପୁଣି ଉପନ୍ୟାସ ମଧ୍ୟ ଅଛି । ବାକି ଏହାକୁ ପୁସ୍ତକ ଅଥବା ଶାସ୍ତ୍ର କୁହାଯାଏ । ସେ ସବୁ ହେଲା ପାଠପଢା ପାଇଁ ବହି । ତେବେ ଯିଏ ଶାସ୍ତ୍ର ପଢନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ଭକ୍ତ କୁହାଯାଏ । ଭକ୍ତି ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ଦୁଇଟି ଜିନିଷ । ତେଣୁ ବୈରାଗ୍ୟ କାହାର କୁହାଯିବ? ଭକ୍ତିର ନା ଜ୍ଞାନର? ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଭକ୍ତିର କୁହାଯିବ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି, ଯାହାଦ୍□ାରା ତୁମେମାନେ ଏତେ ଉଚ୍ଚ ହେଉଛ । ଏବେ ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ସୁଖଦାୟୀ କରୁଛନ୍ତି । ସୁଖଧାମକୁ ହିଁ ସ୍□ର୍ଗ କୁହାଯାଏ । ତୁମେମାନେ ସୁଖଧାମକୁ ଯାଉଛ, ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ହିଁ ପାଠପଢା ଯାଉଛି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ତୁମମାନଙ୍କର ଆତ୍ମା ଧାରଣ କରୁଛି । ଆତ୍ମାର କୌଣସି ଧର୍ମ ନାହିଁ । ସେ ତ ଆତ୍ମା । ଆତ୍ମା ଯେତେବେଳେ ଶରୀରରେ ଆସେ ସେତେବେଳେ ଶରୀରର ଧର୍ମ ଅଲଗା ହୋଇଥାଏ । ଆତ୍ମାର ଧର୍ମ କ'ଣ? ପ୍ରଥମତଃ ଆତ୍ମା ବିନ୍ଦୁ ଏବଂ ଶାନ୍ତ ସ୍□ରୂପ । ସିଏ ଶାନ୍ତିଧାମ, ମୁକ୍ତିଧାମରେ ନିବାସ କରେ । ଏବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ସେଠାରେ ନିବାସ କରିବାର ହକ ସବୁ ଆତ୍ମାଙ୍କର ରହିଛି । ବହୁତ ସନ୍ତାନ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମକୁ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ସେମାନେ ପୁଣି ନିଜର ଅସଲି ଧର୍ମକୁ ଚାଲିଆସିବେ । ଯେଉଁମାନେ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମକୁ ଛାଡି ଅନ୍ୟ ଧର୍ମକୁ ଚାଲିଯାଇଛନ୍ତି ସେହି ସବୁ ଆତ୍ମାରୂପୀ ପତ୍ରମାନେ ପୁଣି ନିଜ ସ୍ଥାନକୁ ଫେରି ଆସିବେ । ଏହି ସବୁ କଥାକୁ ଆଉ କେହି ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ତେବେ ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ତ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ହେବ । ଏହି କଥାରେ ହିଁ ସମସ୍ତେ ଦ୍□ନ୍ଦ୍□ରେ ପଡିଯାଇଛନ୍ତି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ, ଏବେ ଆମକୁ କିଏ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି? ବାବା ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଶ୍ରୀ କୃଷ୍ଣ ତ ଦେହଧାରୀ । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ଦାଦା କୁହାଯିବ । ଆତ୍ମା ରୂପରେ ସମସ୍ତେ ଭାଇ-ଭାଇ ଅଟ ନା । ତା'ପରେ ପୁଣି ପଦ ପଦବୀ ରହିଛି । ଏହା ଭାଇର ଶରୀର, ଏହା ଭଉଣୀର ଶରୀର । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ । ଆତ୍ମା ତ ଛୋଟ ତାରକା ସଦୃଶ । ଏତେ ସବୁ ଜ୍ଞାନ ଏହି ଛୋଟ ତାରକା ଭିତରେ ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ସେହି ତାରକା ଶରୀର ବିନା କଥା ମଧ୍ୟ କହି ପାରିବ ନାହିଁ । ଆତ୍ମାରୂପୀ ତାରକାକୁ ପାର୍ଟ କରିବା ପାଇଁ ଅଙ୍ଗ ମଧ୍ୟ ଦରକାର । ତାରାମାନଙ୍କର ଦୁନିଆ ହିଁ ଅଲଗା । ପୁଣି ଏଠାକୁ ଆସି ଆତ୍ମା ରୂପି ତାରା ଶରୀର ଧାରଣ କରିଥାଏ । ଶାନ୍ତିଧାମ ହେଲା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଘର । ଆତ୍ମା ଅତି ଛୋଟ ବିନ୍ଦୁ । ଶରୀର ବଡ । ତେଣୁ ତାକୁ କେତେ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମକୁ ଏକମାତ୍ର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହା ହିଁ ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ସତ୍ୟ ମେଳା । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ଅଛି ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମା ଅଲଗା ରହିଲେ ବହୁତ କାଳ... ଆମେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଅଲଗା ହୋଇଯାଇଛେ ନା । ମନେ ପଡୁଛି କେତେ ସମୟ ଅଲଗା ରହିଛ! ବାବା ଯାହା ସବୁ କଳ୍ପ କଳ୍ପ ଶୁଣାଇ ଆସିଛନ୍ତି ତାହା ହିଁ ଆସି ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଏଥିରେ ଟିକିଏ ହେଲେ ଫରକ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ସେକେଣ୍ଡ ବାଇ ସେକେଣ୍ଡ ଯାହା କିଛି ଅଭିନୟ ହେଉଛି ତାହା ନୂଆ ଅଟେ । ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡ ବିତିଗଲା, ମିନିଟ୍ ବିତିଗଲା, ତାହା ଯେପରି ଅତିକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇଗଲା । ସମୟ ଅତିକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇଚାଲିଛି, ଯାହାକୁ କୁହାଯିବ - ଏତେ ବର୍ଷ, ଏତେ ଦିନ, ଏତେ ମିନିଟ୍, ଏତେ ସେକେଣ୍ଡ ଅତିକ୍ରମ କରି ଆସିଛୁ । ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଗଲେ, ପୁଣି ପ୍ରଥମରୁ ଆରମ୍ଭ ହେବ । ସଠିକ୍ ହିସାବ ରହିଛି ନା । ମିନିଟ୍, ସେକେଣ୍ଡ ସବୁ ନୋଟ କରିଥା'ନ୍ତି । ଏବେ ଯଦି ତୁମମାନଙ୍କୁ କେହି ପଚାରିବେ - ଇଏ କେବେ ଜନ୍ମ ନେଇଥିଲେ? ତେବେ ତୁମେ ଗଣନା କରି କହିପାରିବ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ହିଁ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରରେ ଜନ୍ମ ନେଇଥିଲେ । ଶିବଙ୍କର ତ ମିନିଟ୍, ସେକେଣ୍ଡ କିଛି ବି ବାହାର କରିପାରିବ ନାହିଁ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ତିଥି-ତାରିଖ ପୁରା ଲେଖା ହୋଇ ରହିଛି । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଘଡିରେ ମିନିଟ୍ ବା ସେକେଣ୍ଡର ଫରକ ପଡିପାରେ କିନ୍ତୁ ଶିବବାବାଙ୍କର ଅବତରଣରେ ତ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ଫରକ ପଡିପାରିବ ନାହିଁ । ଜଣା ମଧ୍ୟ ପଡେ ନାହିଁ ଯେ, ସିଏ କେବେ ଆସିଲେ! ଏମିତି ବି ନୁହେଁ ଯେ, ଯେତେବେଳେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେଲା ସେତେବେଳେ ଆସିଲେ । ନା । ଅନୁମାନ କରି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ବାକି ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ସେହି ସମୟରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ । ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେଲା ଯେ, ମୁଁ ଅମୁକ ହେବି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହ ସମ୍ପନ୍ନ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର **:—**

(୧) ସୁଖଧାମକୁ ଯିବା ପାଇଁ ସୁଖଦାୟୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ସମସ୍ତଙ୍କର ଦୁଃଖ ହରଣ କରି ସୁଖ ଦେବାକୁ ହେବ । କେବେ ବି କଣ୍ଟା ଭଳି ଦୁଃଖଦାୟୀ ହେବାର ନାହିଁ ।

(୨) ଏହି ବିନାଶୀ ଶରୀର ଭିତରେ ଆତ୍ମା ହିଁ ଅତି ମୂଲ୍ୟବାନ ଅଟେ, ସେ ହିଁ ଅମର ଏବଂ ଅବିନାଶୀ ଅଟେ, ସେଥିପାଇଁ ଅବିନାଶୀ ଆତ୍ମା ସହିତ ହିଁ ସ୍ନେହ ରଖିବାକୁ ହେବ । ଦେହର ଚେତନାକୁ ଭୁଲି ଯିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ**:-** ନିଜର ଅନାଦି ଆଦି ସ୍□ରୂପର ସ୍ମୃତି ଦ୍□ାରା ନିର୍ବନ୍ଧନ ହେଉଥିବା ଏବଂ କରୁଥିବା ମରଜୀବା ଭବ ।

ଯେପରି ବାବା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଶରୀରକୁ ଧାର ନେଇଥାଆନ୍ତି, ବନ୍ଧନରେ ଆସନ୍ତି ନାହିଁ, ସେହିଭଳି ତୁମେ ସବୁ ମରଜୀବା ଜନ୍ମଧାରୀ ପିଲାମାନେ ଶରୀରର, ସଂସ୍କାର ଗୁଡିକର ତଥା ସ୍□ଭାବର ବନ୍ଧନଠାରୁ ମୁକ୍ତ ହୁଅ, ଯେବେ ଚାହୁଁଛ, ଯେପରି ଚାହୁଁଛ ସେହିଭଳି ନିଜର ସଂସ୍କାର ତିଆରି କରିଦିଅ । ବାବା ଯେପରି ନିର୍ବନ୍ଧନ ଅଟନ୍ତି, ସେହିପରି ନିର୍ବନ୍ଧନ ହୁଅ । ମୂଳବତନର ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ହୋଇ ପୁଣି ତଳକୁ ଆସ । ନିଜର ଅନାଦି ସ୍□ରୂପର ସ୍ମୃତିରେ ରୁହ, ନିଜକୁ ଅବତରିତ ହୋଇଥିବା ଆତ୍ମା ମନେ କରି କର୍ମ କର, ତେବେ ଅନ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ଅନୁକରଣ କରିବେ ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** ନିଜର ମାନସୀକ ବୃତ୍ତି ଦ୍□ାରା ବାୟୁମଣ୍ଡଳକୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କରିବା ହିଁ ମାନସୀକ ସେବା ଅଟେ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

ଅବ୍ୟକ୍ତ ଈଶାରା:- ଏହି ଅବ୍ୟକ୍ତି ମାସରେ ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ ହୋଇ ଜୀବନମୁକ୍ତ ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବ କର ।

ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଆକର୍ଷଣ ରହିଛି, ହୁଏ ତ ତାହା ସଂକଳ୍ପରେ ରହିଥାଉ, ସମ୍ବନ୍ଧ ରୂପରେ ରହିଥାଉ, ସମ୍ପର୍କ ରୂପରେ ରହିଥାଉ ବା ନିଜର କୌଣସି ବିଶେଷତା ପ୍ରତି ରହିଥାଉ, କୌଣସି ବି ଆକର୍ଷଣ ବା ମୋହ ବନ୍ଧନଯୁକ୍ତ କରିଦେବ, ଅଶରୀରୀ ହେବା ପାଇଁ ଦେବ ନାହିଁ କି ବିଶ୍□କଲ୍ୟାଣକାରୀ ହେବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଦେବ ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ପ୍ରଥମେ ନିଜେ ମୋହର ଆକର୍ଷଣଠାରୁ ମୁକ୍ତ ହୁଅ, ତେବେ ଯାଇ ବିଶ୍□କୁ ମୁକ୍ତି ବା ଜୀବନମୁକ୍ତିର ସମ୍ପତ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରାଇପାରିବ ।